

13- CHUYỆN PHẬT DÙNG NƯỚC TRÍ TUỆ DIỆT TRỪ BA THỨ LỬA

Có một nước tên là Nam phương sơn, Đức Phật muốn đến nước ấy. Trên đường đi, Ngài đến một tụ lạc và nghỉ ngơi tại đó, gặp lúc tụ lạc ấy đang tổ chức một hội vui chơi, dân chúng uống rượu say sưa, mê loạn. Bỗng nhiên, có một ngọn lửa nổi lên thiêu đốt tụ lạc này. Mọi người kinh sợ, chẳng biết chạy đi đâu, họ cùng nhau nói:

–Chúng ta chỉ nương tựa nơi Đức Phật mới có thể thoát khỏi nạn lửa này.

Họ liền thưa Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, xin Ngài cứu vớt chúng con!

Đức Phật nói:

–Tất cả chúng sinh đều có ba thứ lửa: Lửa tham dục, lửa nóng giận và lửa ngu si. Ta dùng nước trí tuệ diệt trừ ba thứ lửa này. Nếu lời nói của Ta mà đúng thì ngọn lửa này sẽ tắt.

Đức Phật nói như vậy xong, ngọn lửa liền tắt. Mọi người vui mừng, hết sức tin phục Đức Phật. Đức Phật thuyết pháp cho họ nghe, làm cho họ chứng đắc đạo Tu-đà-hoàn. Các Tỳ-kheo nghi là chuyện lạ, nói:

–Đức Thế Tôn xuất thế hết sức kỳ diệu, hết sức đặc thù, Ngài đã làm lợi ích lớn cho thôn xóm này, lửa trong tụ lạc đã diệt, tâm cấu uế cũng diệt.

Đức Phật dạy:

–Đâu phải chỉ có ngày hôm nay Ta mới làm lợi ích cho họ, mà trong đời quá khứ Ta cũng từng làm sự lợi ích lớn cho những vị ấy.

Các Tỳ-kheo hỏi Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, không rõ trong kiếp quá khứ Ngài đã làm sự lợi ích gì?

Đức Phật dạy:

–Trong đời quá khứ, một bên của núi Tuyết là một rừng trúc lớn, với rất nhiều chim thú sống trong khu rừng ấy. Có một con chim Anh vũ tên là Hoan Hỷ Thủ.

Bấy giờ trong rừng trúc gió thổi làm cho hai cây trúc cọ nhau, do đó phát lửa đốt cháy khu rừng trúc này. Chim thú sợ sệt, không có chỗ nương tựa. Bấy giờ con chim Anh vũ hết sức thương xót cho những con chim thú kia, liền nhúng cánh xuống nước rồi rướ lên trên lửa. Vì do lòng thương, tinh cần cho nên cảm ứng đến cung trời Đê Thích khiến chấn động mạnh. Lúc ấy, Thích Đê-hoàn Nhân dùng Thiên nhãn quan sát xem thử do nhân duyên gì khiến rung chuyển cả cung điện của mình, mới thấy ở dưới thế gian có một con chim Anh vũ ôm lòng Từ bi rộng lớn muốn dập tắt ngọn lửa nên đem cả sức lực ra, nhưng không thể làm cho lửa tắt. Thích Đê-hoàn Nhân liền hướng về chỗ chim Anh vũ, nói:

–Rừng này to lớn đến mấy ngàn vạn dặm, đôi lông của người lấy nước chỉ được vài giọt, làm sao có thể làm tắt được ngọn lửa to lớn này?

Chim Anh vũ đáp lại:

–Tâm của tôi rộng lớn, tinh cần không giải đãi, chắc chắn sẽ dập tắt được lửa này. Nếu hết cả đời này mà không dập tắt được ngọn lửa ấy thì tôi thọ thân sau thế sẽ dập tắt nó.

Thích Đê-hoàn Nhân vì cảm động trước chí nguyện của chim Anh vũ nên đổ mưa thật lớn xuống chỗ ấy làm cho ngọn lửa tức thì bị dập tắt.

Đức Phật nói:

–Con chim Anh vũ lúc đó chính là thân Ta. Còn bây thú, chim trong khu rừng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chính là dân chúng trong làng xóm lớn này. Lúc đó Ta vì muốn dập tắt ngọn lửa ấy để các chim thú được sống còn. Nay Ta cũng dập tắt ngọn lửa để cho dân ở đây được an lạc.

Các Tỳ-kheo lại hỏi:

–Lại do nhân duyên gì mà họ được thấy đạo Chân thật?

Đức Phật dạy:

–Các dân chúng này vào thời Đức Phật Ca-diếp đã thọ trì năm giới. Do nhân duyên đó, cho nên nay được thấy được lẽ thật, chứng đạo Tu-đà-hoàn.

M